

ตอนที่ 3

การร่วมจิตเดียวกันเพื่อรับสุขพระคริสต์โดยการคิดในสิ่งเดียวกัน,
โดยการเป็นหนึ่งกับพระคริสต์ในส่วนต่างๆ ทางภายในของพระองค์,
และโดยการยอมให้พระเจ้าดำเนินการอยู่ภายในเราทำให้เราตั้งใจ
และกระทำการเพื่อความชอบพระทัยอันดีงามของพระองค์.

ข้อพระคัมภีร์: พป.1:4, 8, 18, 25, 27; 2:2, 12-13, 17-18, 28-29; 3:1; 4:1, 4, 10, 15-16

I. หากกล่าวอย่างเคร่งครัดแล้ว ฟิลิปปอยไม่เพียงเป็นหนังสือที่กล่าวถึงการประสบการณ์พระคริสต์เท่านั้น แต่ยังคงกล่าวถึงการ
รับสุขพระคริสต์ด้วย; การประสบการณ์พระคริสต์อยู่ในวิญญาณของเราเป็นหลัก แต่การรับสุขพระคริสต์นั้นอยู่ในจิตของเรา
(ความคิด, อารมณ์, และความตั้งใจของเรา):

1. เนื่องจากฟิลิปปอยกล่าวถึงการประสบการณ์และการรับสุขพระคริสต์ ซึ่งผลลัพธ์ก่อให้เกิดความยินดี ดังนั้นหนังสือเล่มนี้
จึงถูกเติมเต็มด้วยความยินดีและความชื่นชมยินดี — 1:4, 18, 25; 2:2, 17-18, 28-29; 3:1; 4:1, 4.
 2. วิสุทธิชนในเมืองฟิลิปปอยมีการสามัคคีธรรมเพื่อการเผยแพร่งิตติคุณผ่านการปฏิบัติของอัครทูตเปาโล; การมีส่วนนี้
ครอบคลุมถึงการจุนเจือด้านการเงินให้แก่อัครทูต — ข้อ 10, 15-16:
 - (1) การดำเนินชีวิตที่ประสบการณ์พระคริสต์และรับสุขพระคริสต์นั้นคือการดำเนินชีวิตที่เผยแพร่งิตติคุณ, การดำเนินชีวิต
ที่ประกาศกิตติคุณ ไม่ใช่อย่างเป็นปัจเจกชน แต่อย่างในกลุ่มชน; เรายังมีการสามัคคีธรรมเพื่อการเผยแพร่งิตติคุณ
เราก็ยังประสบการณ์และรับสุขพระคริสต์; เรื่องนี้จะประหารไปซึ่งตัวเอง, ความทะเยอทะยาน, ความรักชอบ, และ
การเลือกสรรของเรา.
 - (2) ไม่ว่าเราจะพูดหรือนิ่งเงียบอยู่ ชีวิต, การดำเนินชีวิต, ตัวตน, และทั้งตัวของเราจะต้องเป็นการประกาศพระคริสต์
— 1:20; 4:22; เทียบ 2กธ.3:3.
 3. เปาโลกำชับเราให้ประพฤติปฏิบัติตน “ให้สมกับกิตติคุณของพระคริสต์” ซึ่งก็คือการ “ยืนหยัดมั่นคงในวิญญาณเดียว ร่วม
จิตเดียวกันในการบากบั่นด้วยกันกับหลักความเชื่อของกิตติคุณ” — พป.1:27:
 - (1) การร่วมจิตเดียวกันเพื่อการทำงานกิตติคุณนั้นยากยิ่งกว่าการอยู่ในวิญญาณเดียวกันเพื่อประสบการณ์พระคริสต์เสียอีก;
ตีโมเถียวคือพี่น้องที่ร่วมจิตเดียวกันกับอัครทูตเปาโล — 2:19-21, เทียบ ข้อ 30.
 - (2) หลังจากเราได้รับการบังเกิดใหม่ในวิญญาณแล้ว หากจะร่วมจิตเดียว เรายังต้องมุ่งหน้าต่อไปเพื่อรับการเปลี่ยนแปลง
ในจิตของเราด้วย — 2กธ.3:18; รม.12:2.
 - (3) หากเราไม่มีความรักปรารถนา, แนวคิด, และการตัดสินใจเดียวกันแล้ว เราก็ไม่ได้รับร่วมจิตเดียวกัน; トラบใดที่เราไม่
ได้รับร่วมจิตเดียวกัน เราก็ไม่ได้สามัคคีธรรมเพื่อการเผยแพร่งิตติคุณ และการประพฤติปฏิบัติตนของเราก็ไม่สมกับ
กิตติคุณ.
 - (4) เมื่อทุกอวัยวะในคริสตจักรอยู่ในวิญญาณเดียวร่วมจิตเดียวกันแล้ว ความเป็นหนึ่งนี้จะสามารถทำให้ผู้คนเชื่อมั่น,
ถูกสยบ, และได้รับการดึงดูดได้ และเราก็จะประสบการณ์พระคริสต์และรับสุขพระองค์.
 4. เราอาจประสบการณ์พระคริสต์โดยไม่ได้รับสุขพระคริสต์ก็ได้; ในที่นี้ปัญหาอยู่ที่จิตของเรา — ความคิด, อารมณ์, และ
ความตั้งใจของเรา; หลายครั้งเราประสบการณ์พระคริสต์โดยไม่ได้รับสุขพระองค์ เหมือนกับเด็กที่ถูกบังคับให้กินโดยไม่
ได้รับสุขอาหาร.
 5. “ข้าพเจ้าค่อนข้างกังวลว่าท่านอาจไม่ได้รับสุขพระคริสต์มากพอ” (The Collected Works of Witness Lee, 1978, vol. 1, “The
Experience of Christ”, p. 340); สาเหตุที่หลายคนสูญเสียไปซึ่งการรับสุขพระคริสต์นั้นก็เนื่องจากพวกเขามีปัญหาที่อยู่ใน
จิต; หากท่านไม่ได้รับสุขพระคริสต์มากพอ ก็บ่งชี้ว่าท่านไม่ได้รับร่วมเป็นจิตเดียว ไม่ได้เข้าสนิทในจิต — พป.2:2.
- II. ถ้าเราจะร่วมจิตเดียวกัน เราก็ต้องคิดในสิ่งเดียวกัน; “สิ่งเดียวกัน” ในฟิลิปปอยชี้ถึงการรู้จัก, ประสบการณ์, และการรับสุข
ในด้านทัศนะภายในที่มีต่อพระคริสต์; “สิ่งเดียวกัน” คือการแสวงหาพระคริสต์เพื่อจะได้รับการพระองค์, ยึดฉวยพระองค์, และ
ถือครองพระองค์ — 1:20-21; 2:2, 5; 3:7-14; 4:13:
1. ถ้าจะมีชีวิตเป็นอยู่ในความเที่ยงแท้แห่งพระกายของพระคริสต์ เราต้องรับสุขพระคริสต์โดยการรักพระองค์จนถึงที่สุด และ

ถ้าจะรักพระองค์ ความคิดของเราก็ต้องได้รับการช่วยเหลือให้พ้นจากความแข็งกระด้าง (2กธ.3:14), ความตาบอด (4:4), การกบฏ (10:4-5), และความเสื่อมเสีย (11:2-3).

2. ความคิดของเราควรมีจุดศูนย์รวมอยู่บนความประเสริฐเลิศแห่งการรู้จักถึงพระคริสต์ อีกทั้งประสบการณ์และการรับสุขที่มีต่อพระคริสต์; การมีจุดศูนย์รวมอยู่บนเรื่องอื่นๆ จะทำให้เราคิดแตกต่างกัน และก่อให้เกิดความไม่ลงรอยกันขึ้นในท่ามกลางพวกเรา — 1กธ.1:10; ฟป.3:8-9, 15; 4:2.
3. สิ่งเดียวหรือสิ่งที่มีเพียงหนึ่งเดียวในการฟื้นฟูขององค์พระผู้เป็นเจ้าคือแผนการบริหารที่นิรันดร์ของพระเจ้า ซึ่งมีพระคริสต์เป็นศูนย์กลางและการแพร่หลาย — กซ.3:10-11:
 - (1) สิ่งเดียวที่เราควรฟังความสนใจ, เน้นย้ำ, และทำการหล่อเลี้ยงในการฟื้นฟูขององค์พระผู้เป็นเจ้าคือแผนการบริหารที่นิรันดร์ของพระเจ้า — 1ตธ.1:3-4.
 - (2) เนื้อหาสาระแห่งแผนการบริหารที่นิรันดร์ของพระเจ้ายกคือพระคริสต์; อันที่จริงตัวของพระคริสต์เองในการปฏิบัติที่ครบบริบูรณ์ของพระองค์ในสามช่วงเวลานั้นก็คือแผนการบริหารอันศักดิ์สิทธิ์ (ยฮ.1:14; 1กธ.15:45ข; วว.1:4; 3:1; 4:5; 5:6); ความปรารถนาของพระเจ้าคือการได้มาซึ่งการฟื้นฟูตัวตนของพระคริสต์อย่างบริสุทธิ์หมดจดและครบถ้วน (กซ.1:17ข, 18ข; 2กธ.12:2ก; 2:10; 3:3).
4. ท่ามกลางชาวฟิลิปปอยนั้น ความคิดของพวกเขาไม่ลงรอยกัน (ฟป.4:2) ซึ่งทำให้อัครทูตลำบากใจ; ดังนั้นเขาจึงขอให้พวกเขาคิดในสิ่งที่เหมือนกัน กระทั่งคิดในสิ่งเดียวกัน เพื่อพวกเขาจะทำให้ความยินดีของเขาเต็มเปี่ยม (2:2):
 - (1) การคิดในสิ่งอื่นที่นอกเหนือจากสิ่งเดียวกันนี้คือการเป็นกบฏต่อแผนการบริหารของพระเจ้า; แผนการบริหารของพระเจ้าคือการที่เราคิดในสิ่งเดียวกัน; ในการดำเนินชีวิตคริสตจักรนั้น เราต้องช่วยเหลือวิสุทธิชนทั้งหมดให้คิดในสิ่งเดียวกัน; ความคิดของเราควรมีจุดศูนย์รวมและเติมเต็มด้วยการรับสุขพระคริสต์เพื่อการดำเนินชีวิตคริสตจักร ซึ่งก็คือการดำเนินชีวิตแห่งพระกาย.
 - (2) เนื่องจากผู้เชื่อชาวฟิลิปปอยมีความคิดที่ไม่ลงรอยกัน พวกเขาจึงมีความรักในระดับที่แตกต่างกัน (ข้อ 2); พวกเขาไม่ได้มีความรักอย่างเดียวกันต่อวิสุทธิชนทั้งปวงเพื่อจะรักษาความเป็นหนึ่งไว้; หากความรักที่เรามีต่อวิสุทธิชนทั้งหลายได้รับการปรับแต่งและถูกจัดการ เราก็จะรับสุขพระคริสต์ในขณะที่เรารักวิสุทธิชนทั้งหลาย.
 - (3) การร่วมจิตเดียว, เข้าสนิทในจิตนั้นไม่เพียงมีเพื่อการประสบการณ์พระคริสต์เท่านั้น ยิ่งกว่านั้นยังมีเพื่อการรับสุขพระคริสต์ด้วย; ถ้าจะรับสุขพระคริสต์ เราจะต้องมีจิตที่ถูกตัด ซึ่งก็คือ “ร่วมจิต” คือมีจิตเดียวกันกับวิสุทธิชนคนอื่น.

III. ถ้าเราจะร่วมจิตเดียวกัน เราจำเป็นต้องเป็นหนึ่งในพระคริสต์ในอารมณ์ของพระองค์ ซึ่งก็คือใน “ส่วนต่างๆ ทางภายในของพระองค์” ซึ่งเป็นเครื่องหมายถึงถึงความรู้สึกที่อยู่ภายใน, ความเมตตาที่ละเอียดอ่อน, และความเห็นอกเห็นใจของพระองค์ — ฟป.1:8

1. ในฐานะมนุษย์ ประสบการณ์ของพระคริสต์ที่อยู่ในส่วนต่างๆ ทางภายในของพระองค์นั้นครอบคลุมถึงความรัก, ความปรารถนา, ความชอบใจ, และความรู้สึกของพระองค์ — บพส.16:3, 7 (ดูคำอธิบายในพระคัมภีร์ฉบับฟื้นฟู).
2. เปาโลไม่ได้ดำเนินชีวิตโดยตัวตนธรรมชาติทางภายในของเขา; เขาดำเนินชีวิตอยู่ในส่วนต่างๆ ทางภายในของพระคริสต์; หากเราต้องการเป็นผู้ที่อยู่ในพระคริสต์ในเชิงประสบการณ์ เราจำเป็นต้องอยู่ในส่วนต่างๆ ทางภายในของพระองค์ ซึ่งก็คืออยู่ในความรู้สึกที่ละเอียดอ่อนและประณีตของพระองค์ — กซ.3:12.
3. ในหนังสือฟีเลโมน เรามีรูปภาพของการดำเนินชีวิตแห่งพระกาย ซึ่งได้ดำเนินชีวิตอยู่ในส่วนต่างๆ ทางภายในของพระคริสต์เยซู — ข้อ 7, 10-12, 20:
 - (1) ขณะที่โอเนซิโมอยู่ในคุกกับเปาโลที่กรุงโรมนั้น เขาได้รับความรอดผ่านเปาโลผู้เรียกเขาว่า “ลูกของข้าพเจ้า...ที่ข้าพเจ้าได้ให้กำเนิดในท่ามกลางการถูกล่ามโซ่ของข้าพเจ้า” — ข้อ 10.
 - (2) เมื่อเปาโลใช้โอเนซิโมกลับไปหาฟีเลโมนพร้อมกับจดหมายของเขานั้น เปาโลก็ได้กล่าวว่า “บัดนี้ข้าพเจ้าส่งเขา [โอเนซิโม] กลับไปหาท่านอีก เขาเป็นคนที่อยู่ในจิตใจของข้าพเจ้าทีเดียว” — ข้อ 12.
 - (3) ความรู้สึกและความกรุณาทางภายในของเปาโลได้ถูกส่งไปหาฟีเลโมนผ่านโอเนซิโม; คำว่า “จิตใจ” แปลตามตรงคือส่วนต่างๆ ที่อยู่ภายในเหมือนกันใน ฟป.1:8 ซึ่งเป็นเครื่องหมายถึงถึงความรัก, ความเอ็นดู, ความกรุณาที่อยู่ทางภายใน — กซ.3:12.
4. เปาโลมีชีวิตเป็นอยู่ในความเที่ยงแท้แห่งพระกายของพระคริสต์โดยการยึดเอาความรู้สึกของพระคริสต์มาเป็นความรู้สึกของ

เขา; ความรู้สึกของพระคริสต์ที่มีต่อพระกายนั้นได้กลายเป็นความรู้สึกของเปาโลที่มีต่อพระกาย; นี่คือสิ่งที่จำเป็นที่สุดใน การดำเนินชีวิตแห่งพระกายของเรา — 2กธ.12:15.

5. ถ้าเราปฏิเสธตัวเองและนำตัวเองไปประสานสนิทกับพระกาย เราก็จะไม่ถูกแบ่งแยกหรือตัดขาดจากพระกาย; การดำเนิน ชีวิตของเราจะเป็นการดำเนินชีวิตแห่งพระกายอย่างครบบริบูรณ์ และองค์พระผู้เป็นเจ้าจะทรงได้รับการสำแดงออกแห่ง พระกายของพระองค์บนแผ่นดินโลกในทุกวันนี้ — มธ.16:24; อฟ.4:16.
6. เรายังมีชีวิตเป็นอยู่ในส่วนต่างๆ ทางภายในของพระคริสต์เยซู ความสำนึกที่เรามีต่อพระกายของพระคริสต์ก็จะมีมาก ขึ้น และความรู้สึกที่เรามีต่อพระกายของพระคริสต์ก็จะมีเข้มแข็งขึ้น — 1กธ.12:26-27; รม.12:15.

IV. ถ้าเราจะร่วมจิตเดียวกัน เราก็ต้องกระทำให้ความรอดของตัวเราเองถึงที่สำเร็จ โดยการร่วมมือกับพระเจ้าผู้ประทับเคลื่อนอยู่ภายใน ซึ่งเป็นผู้ดำเนินการอยู่ในเราจึง “ทำให้เราตั้งใจและกระทำการเพื่อความชอบพระทัยอันดีงามของพระองค์” — ฟป.2:12-13:

1. เรากระทำให้ความรอดของตัวเราเองถึงที่สำเร็จ เพราะพระเจ้าทรงกระทำการอยู่ภายในเรา; เราอาจกล่าวได้ว่าเราไม่มี ความตั้งใจ แต่พระเจ้าทรงดำเนินอยู่ภายในเรา ทำให้เราตั้งใจและกระทำการเพื่อความชอบพระทัยอันดีงามของพระองค์; ความ ตั้งใจนั้นอยู่ภายใน ส่วนการกระทำการอยู่ทางภายนอก.
2. เราต้องฝึกฝนวิญญาณของเราด้วยความตั้งใจที่นอบน้อมและเป็นขึ้นมาเลือกสรรที่จะกระทำให้ความรอดของเรารั้งถึงที่สำเร็จ โดยการร่วมมือกับพระเจ้าตรีเอกภาพผู้อาศัยอยู่ภายในซึ่งได้ดำเนินการอยู่ภายในเราทำให้เรามีความตั้งใจเพื่อความชอบ พระทัยอันดีงามของพระองค์.
3. ความตั้งใจที่ได้รับการเปลี่ยนแปลงของเราสามารถเห็นได้จากแบบเล็งใน พพร.4:4; ข้อนี้กล่าวว่าผู้แสวงหาที่รักขององค์พระ ผู้เป็นเจ้ามี “ลำคอดูจบ้อมของดาวิดที่ได้ก่อสร้างไว้เพื่อเก็บคลังอาวุธ มีเกราะเป็นพื้นแขวนอยู่รอบ คือโล่ทั้งหลายของเหล่า ผู้แก้ลวกกล้า”:
 - (1) พระคัมภีร์กล่าวถึงคนเหล่านั้นที่ดำเนินตามความตั้งใจของตัวเอง คือคนที่ดื้อรั้นและเย่อหยิ่งว่าเป็นคนคอแข็ง (ยชย. 3:16); ดังนั้นลำคอดูจบ้อมจึงถึงความตั้งใจของมนุษย์; องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงเห็นว่าความตั้งใจที่นอบน้อมของเรานั้นเป็น เรื่องที่งดงามที่สุด.
 - (2) ลำคอดูจบ้อมเป็นเครื่องหมายถึงความตั้งใจของผู้แสวงหาได้ถูกพระเจ้าเพิ่มกำลังจนถึงจุดที่เธอไม่รักโลกและไม่ ได้รับความพิพลาจากซาตานอีกต่อไป; ความตั้งใจของเธอได้ถูกนำเข้าสู่การนอบน้อมดาวิด (ผู้เป็นเครื่องหมายถึงความตั้งใจถึงพระ คริสต์) อย่างครบถ้วนและความตั้งใจของเธอได้ถูกพระคริสต์ยึดฉวยไว้.
 - (3) ที่เก็บคลังอาวุธที่อยู่ในบ้อมเป็นเครื่องหมายถึงความตั้งใจของพระคริสต์ที่มีเพื่อรักษาความตั้งใจของผู้เชื่อให้พ้นจาก การช่วงชิงของศัตรู; เกราะและโล่มีไว้สำหรับการปกป้อง; ส่วนผู้แก้ลวกกล้าซึ่งถึงกำลัง.
 - (4) โดยสรุปแล้ว พพร.4:4 บ่งชี้ว่าผู้เชื่อยอมนอบน้อมต่อหน้าพระทัยของพระคริสต์ และความตั้งใจของเธอก็เข้มแข็งดูจ บ้อมที่มีเพื่อทำให้น้ำพระทัยของพระองค์สำเร็จลุล่วง; เธอป้องกันอย่างระแวดระวังและไม่ยอมให้ศัตรูช่วงชิงความ ตั้งใจที่นอบน้อมของเธอไป.
4. ประสบการณ์ที่เรามีต่อพระคริสต์ในฐานะชีวิตแห่งการน้อมฟังของเราที่มีเพื่อทำให้ความรอดของเรารั้งถึงที่สำเร็จนั้นสามารถ เห็นได้จากแบบเล็งของนาวาที่โนฮาได้สร้างขึ้น; การก่อสร้างนาวาคือการก่อสร้างพระคริสต์ที่เป็นปัจจุบันและอยู่ในภาคปฏิบัติ จริตในฐานะความรอดของพระเจ้าขึ้นในประสบการณ์ของเราเพื่อการก่อสร้างพระกายของพระคริสต์ในฐานะพระคริสต์แห่ง กลุ่มชนเพื่อความชอบพระทัยอันดีงามของพระเจ้า — ฟป.2:8, 12-13.
 - (1) สิ่งที่โนฮาได้กระทำและเข้าสู่ นั่นคือความรอดของพระเจ้า ซึ่งก็คือนาวา; เราควรมีพระคริสต์ที่เป็นปัจจุบันและอยู่ใน ภาคปฏิบัติจริงมาเป็นความรอดของพระเจ้าที่ให้เราเข้าสู่ได้.
 - (2) นาวาเป็นแบบเล็งถึงพระคริสต์ ซึ่งไม่เพียงเป็นพระคริสต์ที่เป็นปัจเจกชนเท่านั้น แต่ยังเป็นพระคริสต์ที่เป็นกลุ่มชนด้วย ซึ่งก็คือคริสตจักรอันเป็นพระกายของพระคริสต์และคนใหม่ — ยนช.6:14; 1กธ.12:12; อฟ.2:15-16; กช.3:10-11.
 - (3) โนฮาไม่เพียงถูกช่วยให้ออกจากน้ำท่วมอันเป็นการพิพากษาของพระเจ้าที่มีต่อชั่วอายุที่ชั่วร้ายเท่านั้น แต่ยังสามารถถูกแบ่ง แยกจากชั่วอายุนั้นและถูกนำเข้าสู่ยุคใหม่โดยการก่อสร้างนาวาและเข้าสู่นาวานั้น — ยนช.8:13-19; 1ปต.3:20.
 - (4) ทำนองเดียวกัน เราก็จะถูกช่วยให้ออกจากภัยพิบัติใหญ่อันเป็นการพิพากษาของพระเจ้าที่มีต่อชั่วอายุที่ชั่วร้ายในทุก วันนี้ (มธ.24:37-39; ลก.17:26-27; 1ธซ.5:3), ถูกแบ่งแยกออกจากชั่วอายุนั้น (ลก21:36; วว.3:10), และถูกนำเข้าสู่

ยุคใหม่ ซึ่งก็คือยุคอาณาจักรพันปีโดยการก่อสร้างคริสตจักรและการเข้าสู่ชีวิตคริสตจักรผ่านการก่อสร้างพระคริสต์
ที่เป็นปัจจุบันและอยู่ในภาคปฏิบัติจริงในฐานะความรอดของพระเจ้าขึ้นในประสบการณ์ของเรา.